

čas in prilika. Teh lepih, krščanskih pozdravov pa slišite presneto malo v prečinski, šent-peterski in soteški župi, najmenj pa v Novem Mestu, kjer tista mala, napušljiva gospôda, kateri pravimo jara, kmetiškega človeka tako prezira, da ne dobi, če jo kaj vpraša, niti odgovora. In tako sem Vam pokazal pravo, nepopačeno podobo zdanjih Podgorcev. Njihovi spredniki, vrstniki sv. Feliksa, so bili gotovo še veliko bolj časti vredni in bogoljubni, kajti nas uči skušnja, da se v dobrem ne pomikamo naprej, nego nazaj. Zdaj pa mi povejte po svoji vesti, če je to kaj čudnega, da se rodi med tako poštenimi ljudmi mož, ki je pretekel v svetosti svoje rojake in se povzdignil ž njo na tako visoko stopinjo, da mu je podaril Bog moč čudodelstva in ga vzprijel v krdelo svojih prvih ugodnikov in ljubimcev, katere imenujemo svetnike! — Kakor ni jednak človek človeku, razlikuje se tudi kraj od kraja. Nekatero podgorske vasi obrekujejo sosedge brez razloga, nekatere pa tudi, ne tajim, nekoliko po pravici. Radi petih ali šestih sleparjev dobile so na pr. Brusnice slab glas po deželi, ali mnoge druge vasi so si ohranile svoje dobro ime po polnem neoma-deževano, njihovo poštenje se priznava in hvali po vsem obližji; kdor bi jih poskusil ogovarjati, reklo bi mu se od vseh strani: Lažeš, poštenjake pusti na miru! Take vasi so Šent-Još, Pristava, Mihovec, Suhodol, Potavrh in še veliko drugih. (Dalje prihodnjič.)

Bolnik.

Oj solnčni žar, le migaj mi
 Prijázno skozi ôkno bórno,
 In javljajoč pomlad uzórno
 Krog glave trúdue švigaj mi;
 Saj zunaj je pomlad, pomlad,
 A jaz na veke pojdem spat
 V domóvje tiho in prostórno!

Žgolí na drevji ptíca mi
 In mílo mi in sladko pôje,
 Da v jadu poka srce môje
 In solze vró čez lica mi — —
 Pomlad poslédnjo! . . Kmaló vse
 Minúlo bo, nehálo vse,
 In zémlja bo vzprejéla svóje!

Vzprejela bo! . . solzá nihčè
 Tačas za mé ne bo pretakal,
 Nihčè, nihčè! Čemú li plakal
 Po méni bi, če gròb zaprè
 Teló le-tó, na vek, na vek?
 Minul bom jaz, končan bo tek,
 Pokojen bom rešénja čakal!

Oj kmalu, kmalu solnčni žar,
 Sijal mi boš na mrtvo lice,
 A petje nežno male ptice
 Donélo bo . . . Oh! njej ni mar,
 Da jaz na veke pojdem spat,
 Ko zunaj vlada majnik zlat
 In cvetke dvigajo iz tal glavice!

—b—

